

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/100/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1621201325
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Králová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1621201325.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Královej a členov senátu JUDr. Ivany Jahnovej a JUDr. Nadeždy Wallnerovej v sporovej veci žalobcu: BELUNA a.s., so sídlom: Ružinovská 42, Bratislava, IČO: 45 901 295, zastúpený: SUCHÝ & PARTNERS s.r.o., so sídlom: Horná 13, Banská Bystrica, IČO: 52 826 791, proti žalovanému: Slovenská republika, orgán konajúci v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom: Račianska 71, Bratislava, IČO: 00 166 073, za účasti intervenienta na strane žalovaného: JUDr. Ing. Štefan Hrebík, súdny exekútor, so sídlom: Duklianskych hrdinov 2946/6, Malacky, o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci, na odvolanie žalobcu voči rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 28.06.2023, č.k. 4C/37/2021-105, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Malacky zo dňa 28.06.2023, č.k. 4C/37/2021-105 v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaný a intervenient na strane žalovaného majú nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Malacky rozsudkom zo dňa 28.06.2023, č.k. 4C/37/2021-105 rozhodol tak, že žalobu žalobcu zamietol. Zároveň priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti uvedeného rozsudku. Tiež priznal intervenientovi nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti uvedeného rozsudku.

2. Žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 06.05.2021 sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 5.151,17 eur. Svoju žalobu žalobca odôvodnil tým, že dňa 12.06.2019 poukázal na účet obchodnej spoločnosti LASER media, s.r.o., so sídlom: Opatovská 24, Bratislava, IČO: 44 836 759, omylom sumu 4.717,33 eur. Táto obchodná spoločnosť v tom čase vystupovala ako povinný v exekučnom konaní vedenom súdnym exekútorom JUDr. Ing. Štefanom Hrebíkom. Finančné prostriedky v sume 4.717,33 eur, ktoré boli žalobcom omylom poslané na bankový účet povinného č. S. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, boli postihnuté exekúciou, teda boli zexekvované. Žalobca súdu prvej inštancie uviedol, že výzvou zo dňa 01.07.2019 vyzval exekútora, aby mu predmetnú sumu vrátil, avšak súdny exekútor túto sumu nevrátil. Žalobca sa so žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 18.09.2019 domáhal nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora z titulu zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci podľa § 9 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ktorá mu vznikla v príčinnej súvislosti

s nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora tým, že súdny exekútor zexekvoval sumu, ktorú klient zaslal na účet povinného omylom a ktorá povinnému nepatrila. Žiadosť bola prerokovaná a nebolo jej vyhovené. Žalobca poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 12.12.2011 č.k. 8C/350/2008-207, ktorý rozhodol v skutkovo obdobnej veci. Rozsudok Okresného súdu potvrdil aj Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom zo dňa 13.11.2013, č.k. 17Co/76/2012-331. Žalobca teda žiada zaplatiť náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora vo výške 4.717,33 eur. Žalobcovi vznikli spísaním žiadosti o predbežné prerokovanie nároku náklady v podobe trov právneho zastúpenia vo výške 433,84 eur, ktoré si touto žalobou u žalovaného uplatňuje.

3. Súd prvej inštancie právne vec posúdil podľa ustanovení § 3 ods. 1 písm. d), § 4 ods. 1 písm. a) bod 3, § 9 ods. 1, § 15 ods. 1, § 16 ods. 4, § 18 ods. 2, 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“), § 31 ods. 4 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „EP“) a po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žaloba žalobcu je nedôvodná a je potrebné ju zamietnuť. Súd prvej inštancie s poukazom na rozhodovaciaj prax súdov (nález Ústavného súdu sp.zn. II. ÚS 165/2012, uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. mája 2020, sp.zn. 6Cdo/184/2018) dospel k záveru, že žalobcu zaťažovalo dôkazné bremeno v otázke preukázania existencie škody, čo v tomto prípade znamená, že sa žalobca voči povinnému t.j. voči spoločnosti LASER media, s.r.o. pokúsil vymôcť svoju pohľadávku, a to titulom bezdôvodného obohatenia (omylom zaslanú platbu na účet povinného je možné kvalifikovať ako plnenie prijaté bez právneho dôvodu). Súd prvej inštancie skonštatoval, že primárnym subjektom, ktorý bol vo vzťahu k žalobcovi povinným bola predovšetkým spoločnosť LASER media, s.r.o. Žalobca si v prvom rade, mal nárok uplatniť u tejto spoločnosti. Žalobca však snahu vymôcť svoju pohľadávku od povinného, ktorému omylom zaslal platbu na jeho účet, a ktorý sa teda na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil, ani len netvrdil a ani túto skutočnosť žiadnym spôsobom súdu prvej inštancie nepreukázal. Súd prvej inštancie teda mal za to, že na strane žalobcu nebola preukázaná existencia škody, pretože pokiaľ má účastník pohľadávku na vydanie bezdôvodného obohatenia, škoda mu ešte nevznikla, a preto nemôže byť daná zodpovednosť štátu (rozhodnutie Najvyššieho súdu z 27.septembra 2012, sp.zn. 7MCdo/16/2011). Keďže nebol naplnený predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu, a to existencia škody, súd prvej inštancie žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol. Pokiaľ sa žalobca odvolával na rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 8C/350/2008-27 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 17Co/76/2012-331, súd prvej inštancie skonštatoval, že tieto rozhodnutia vyplývali z odlišného skutkového stavu a vysvetlil, že prvoinštančný súd v odôvodnení svojho rozsudku konštatuje, že žalobca sa svojich finančných prostriedkov nemohol domôcť iným konaním, hoc sa o to pokúšal, a teda ujma na jeho strane vznikla (str. 8 rozsudku sp.zn. 8C/350/2008). V tomto prípade subjekt povinný bola spoločnosť, ktorá už právne neexistovala. Poukázal na to, že aj súd konštatoval, že nesprávny úradný postup súdneho exekútora spočíval práve v tom, že vykonával exekúciu napriek tomu, že subjekt exekučného konania, a to na strane povinného už neexistoval (str. 7 rozsudku sp.zn. 8C/350/2008). V tomto konaní tak súdy konštatovali jednak vznik škody a jednak zároveň aj nesprávny úradný postup súdneho exekútora. V danej veci, ktorú prejednával súd prvej inštancie naopak nebolo zo strany žalobcu preukázané, že by sa vôbec pokúšal domôcť pohľadávky od spoločnosti LASER media, s.r.o. a s akým výsledkom a navyše nebolo ani preukázané, že súdny exekútor nesprávne postupoval. V konaní bolo preukázané, že platba od žalobcu odišla dňa 12.06.2019, to bolo preukázané výpisom z účtu žalobcu v banke. Dňa 01.07.2019 odoslal žalobca výzvu súdnemu exekútorovi na vrátenie mylnej platby. Podľa správy z pošty súdny exekútor prevzal výzvu na pošte dňa 03.07.2019. Z vyjadrenia súdneho exekútora k žiadosti o poskytnutie súčinnosti (č.l. 55) súd prvej inštancie zistil, že dňa 02.07.2019 mu bola pripísaná na účet platba 4.762,33 eur a dňa 03.07.2019 bola preúčtovaná v časti na účet oprávneného a v časti na exekútora z titulu trov exekúcie, t.j. bola zexekvovaná. Uvedené sa však týkalo konania EX 165/2019. Z toho podľa súdu prvej inštancie vyplýva, že v čase keď bol exekútor vyzvaný, aby platbu z účtu povinného vrátil, a teda sa dozvedel o skutočnosti, že boli peňažné prostriedky na účet povinného omylom zaslané, už došlo k zaúčtovaniu v prospech oprávneného. Dodal, že súdny exekútor teda v tom čase ani nemal vedomosť, že peňažné prostriedky na účte povinného nie sú jeho majetkom. Súd prvej inštancie poukázal na to, že ako intervenient uviedol na pojednávaní, ako súdny exekútor nedisponuje informáciou odkiaľ chodia finančné prostriedky na účty povinných, keďže on vydá banke exekučný príkaz a banka keď obdrží platbu, príkaz zrealizuje. Nebolo teda navyše v konaní preukázané, že by exekútor postupoval nezákonne. V súvislosti s označením exekučného konania v rámci ktorého sa mal súdny exekútor dopustiť nesprávneho úradného postupu súd prvej inštancie uviedol, že neoznačenie spisovej značky exekučného konania, v rámci ktorého bola žalobcová mylná platba zexekvovaná je v danej veci

bez právneho významu s poukazom na to, že súd žalobu zamietol pre nepreukázanie existencie vzniku škody. Súd prvej inštancie dodal, že zoznam exekúcií je verejne dostupný v Centrálnom registri exekúcií, a tak bol minimálne dohľadateľný zoznam exekučných konaní proti spoločnosti LASER media, s.r.o., aj keby nebolo možné identifikovať konanie, v rámci ktorého zaúčtovanie platby prebehlo. Navyše súd prvej inštancie uviedol, že sa stotožňuje s argumentáciou žalovaného, že v zmysle § 31 ods. 4 Exekučného poriadku nie sú dané podmienky zodpovednosti štátu za žalobcom tvrdenú škodu, pretože nebolo zo strany žalobcu preukázané, že bol nárok na náhradu škody uplatnený voči exekútorovi alebo voči jeho poisťovateľovi, a že by takéto uplatnenie bolo bezúspešné. Žalobca v konaní tvrdil, že si škodu uplatnil u exekútora listom zo dňa 01.07.2019, hoci bol list označený ako výzva na vrátenie dlžnej sumy. Tým, že súdny exekútor nereagoval, tak bolo preukázané, že toto uplatnenie škody bolo bezúspešné. Uvedené podľa názoru súdu prvej inštancie však nepostačuje, keďže pri uplatnení nároku na náhradu škody musí byť z neho zrejmé, že ide o nárok na náhradu škody a z čoho žalobca odvodzuje splnenie predpokladov zodpovednosti za škodu exekútora. Skonštatoval, že uvedená výzva však toto neobsahuje a teda, že žalobca skutočnosti podľa § 31 ods. 4 Exekučného poriadku nepreukázal. Súd prvej inštancie zastal názor, že vo veci žalobca nepreukázal ani príčinnú súvislosť medzi tvrdným nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora a vznikom škody. Uvedené súd prvej inštancie odôvodnil tak, že vzťah príčiny a následku musí byť priamy a bezprostredný. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva. Nemožno v danej veci konštatovať, že príčinou vzniku tvrdenej škody na strane žalobcu by bolo konanie súdneho exekútora. Primárnou príčinou vzniku tvrdenej škody na strane žalobcu, bola ním zaslaná mylná platba na účet spoločnosti LASER media, s.r.o. Nebol teda splnený ani tento predpoklad vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora v danej veci. Na záver súd prvej inštancie dodal, že žalobca si uplatnil titulom náhrady škody aj sumu 433,84 eur ako trovy právneho zastúpenia pri vypracovávaní žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Uvedené je však nedôvodné, nakoľko podľa § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom. Aj v tejto časti súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol. Na základe uvedeného súd prvej inštancie rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku jeho rozsudku. V konaní bol plne úspešný žalovaný, keďže súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol. Takisto bol plne úspešný aj intervenient na strane žalovaného, a preto súd prvej inštancie priznal plnú náhradu trov konania žalovanému aj intervenientovi vystupujúcemu na jeho strane. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie, a to z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b), písm. d), písm. f.) a písm. h) CSP. Žalobca sa s názorom súdu prvej inštancie, že škoda nevznikla, ak žalobca mal možnosť vymáhať od povinného vydania bezdôvodného obohatenia, nestotožnil. Poukázal pritom na rozhodnutie NS SR sp.zn. 2 MCdo 13/2013, ako aj na rozsudok NS SR sp.zn. 9Cdo/298/2020. Z uvedeného podľa jeho názoru vyplýva, že nemá prednosť nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ale práve nárok z titulu náhrady škody. Ďalej žalobca vytkol súdu prvej inštancie, že mu unikla zrejme tá skutočnosť, na ktorú poukázal intervenient, že intervenient viedol voči povinnému niekoľko exekučných konaní na svojom exekútorskom úrade. Poukázal na to, že exekútor uviedol, že povinnému blokoval bankové účty - t.j. povinný mal zakázané nakladať s finančnými prostriedkami na svojich účtoch, v dôsledku toho, ak by aj chcel, nemohol žalobcovi bezdôvodné obohatenie vydať, navyše v konaní sa preukázalo, že už dňa 03.07.2019 exekútor previedol finančné prostriedky na účet oprávneného - teda znova by nebolo možné žiadať vydanie bezdôvodného obohatenia, pretože predmetné finančné prostriedky neboli v dispozícii povinného, ale boli už poukázané oprávnenému. Poukazujúc na záver vyplývajúci z rozhodnutia NS ČR sp.zn. 25 Cdo 2091/2008, mal podľa názoru žalobcu súd prvej inštancie uvedené súvislosti zohľadniť a vyhodnotiť ich v tom kontexte, či žalobca má potencionálnu možnosť vôbec uplatniť nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia od povinného a s akým výsledkom, a to v rámci predbežného právneho posúdenia. Navyše poukázal na to, že tento názor súdu prvej inštancie, že škoda nevznikla z vyššie uvedených dôvodov, vyplynul až z odôvodnenia rozhodnutia súdu. Ak by súd prvej inštancie túto úvahu (názor) vyslovil na pojednávaní v rámci predbežného právneho posúdenia veci, žalobca by mal možnosť uviesť vyššie uvedené skutočnosti, prečo nezastáva rovnaký názor ako súd prvej inštancie. V dôsledku uvedeného bola žalobcovi podľa jeho názoru odňatá možnosť uplatniť prostriedky procesného útoku, a teda možnosť zmeniť tento názor súdu prvej inštancie. Žalobca odkazujúc na odbornú literatúru ďalej namietal, že mu nebol na pojednávaní zrejmý právny názor súdu prvej inštancie, že škoda nevznikla, a z akého dôvodu podľa názoru súdu prvej inštancie nevznikla. Ďalej žalobca zdôraznil, že doklad o

doručení výzvy na vrátenie mylnej platby je súčasťou súdneho spisu a vyplýva z neho skutočnosť, že táto výzva bola vyzdvihnutá na pošte o 7:38 hod. Žalobca nevie z akého dôkazu vyplýva skutočnosť, ktorú tvrdí súd prvej inštancie, že v čase, keď exekútor dostal predmetnú výzvu, bola žalovaná suma už zúčtovaná v prospech oprávneného. Podľa žalobcu sa takýto dôkaz v súdnom spise nenachádza a teda ide o ničím nepreukázanú úvahu súdu prvej inštancie. Žalobca nesúhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že nebolo z jeho strany preukázané, že bol nárok na náhradu škody uplatnený voči exekútorovi. Žalobca trvá na tom, že nárok na vrátenie mylnej platby bol uplatnený u exekútora. V práve platí zásada, že právny úkon sa posudzuje podľa jeho obsahu a nie podľa označenia. Z výzvy žalobcu na vrátenie mylnej platby bolo zrejmé, na základe čoho žalobca žiada jej vrátenie, z titulu akého konania a akú sumu žiada. Zdôraznil, že ustanovenie § 31 ods. 4 EP neurčuje žiadne formálne a obsahové náležitosti predmetnej výzvy. Žalobca priznal, že išlo o mylnú platbu z jeho strany, avšak to neznamená, že ak exekútor nadobudne informáciu, že ide o mylnú platbu, nemusí ju vrátiť, resp. že ju môže postihnúť exekúciou. Podľa názoru žalobcu mal exekútor informáciu o mylnej platbe včas, pretože ju mal ráno v deň, keď ju poukazoval oprávnenému a mal podľa názoru žalobcu počkať so zúčtovaním tejto platby oprávnenému, kým sa vyrieši situácia okolo vrátenia tejto mylnej platby. Naopak žalobca sa domnieva, že motivovaný dosiahnutím vlastnej odmeny pristúpil k jej poukázaniu oprávnenému. Na základe uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd, rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne nesprávne rozhodnutie podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu.

5. Žalovaný ani intervenient na strane žalovaného sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrili.

6. Odvolací súd preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach uplatnených odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (ust. § 379 a ust. § 380 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (ust. § 385 odsek 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 219 CSP) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne a právne správny potvrdiť (§ 387 ods. 1, 2 CSP).

7. Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozhodnutia v medziach odvolacích dôvodov, dospel k záveru, že súd prvej inštancie rozhodol správne, keď žalobu žalobcu zamietol. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd dopĺňa, že je nepochybné, že základom žaloby je namietanie nesprávneho úradného postupu zo strany súdneho exekútora, ktorý mal spočívať v tom, že finančné prostriedky v sume 4.717,33 eur boli žalobcom omylom poslané na bankový účet povinného č. S. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, a tieto boli následne postihnuté exekúciou, t.j. boli zexekvované, a to napriek tomu, že žalobca výzvou zo dňa 01.07.2019 vyzval súdneho exekútora, aby mu predmetnú sumu vrátil, avšak súdny exekútor túto sumu žalobcovi napriek uvedenému nevrátil.

8. Odvolací súd zdôrazňuje, že za nesprávny úradný postup možno vo všeobecnosti považovať porušovanie pravidiel, ktoré sú predpísané právnymi normami pre činnosť príslušných orgánov verejnej moci, ktorá je v rozpore so zákonom, resp. s jeho konkrétnym ustanovením. Ide teda o stav, kedy príslušný orgán verejnej moci pri svojej činnosti porušuje svoje povinnosti, ktoré pre neho ustanovuje právny predpis. Nesprávnym úradným postupom je každý postup orgánu verejnej moci, ktorý pri výkone verejnej moci postupuje v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi alebo v rozpore so zásadami výkonu verejnej moci a základnými právnymi princípmi. Odvolací súd má však v predmetnej veci za to, že namietaný postup súdneho exekútora nepovažuje za nesprávny úradný postup, nakoľko odvolaciemu súdu z opisu postupu súdneho exekútora nevyplýva, že súdny exekútor porušil ustanovenia Exekučného poriadku. Inak povedané z opisu skutkového deja nie je zrejmé, v čom by malo spočívať pochybenie súdneho exekútora. Skutočnosť, že súdny exekútor predmetnú sumu žalobcovi napriek jeho upozorneniu nevrátil, ale naopak po pripísaní sumy na účet bola táto suma použitá na úhradu dlhu oprávnenému, respektíve boli z tejto sumy uhradené trovy súdneho exekútora neznamená, že súdny exekútor postupoval v rozpore so zákonom č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov. Je treba zdôrazniť, že žiadne ustanovenie Exekučného poriadku neukladá súdnemu exekútorovi povinnosť skúmať, či finančné prostriedky, ktoré sa „objavili“ na účte povinného boli na tento účet zaslané omylom alebo nie. Práve naopak, v zmysle ustanovenia § 98 Exekučného poriadku platí, že príkaz na začatie exekúcie a exekučný príkaz sa vzťahujú aj na sumy, ktoré dôjdu na účty povinného po tom, keď sa banke doručil príkaz na začatie exekúcie. Inak povedané, účelom exekučného konania, a teda aj exekúcie príkazom pohľadávky z

účtu povinného v banke je, aby exekúcia po doručení príkazu na začatie exekúcie a exekučného príkazu, ktoré znamenajú účinné začatie vykonávania exekúcie (povinný má účet v banke, ktorej sa doručil príkaz na začatie exekúcie), plynule pokračovala až do okamihu úplného uspokojenia oprávneného. Zákonnému postupu nebráni ani to, že v deň doručenia príkazu na začatie exekúcie nie je na účte povinného dostatok prostriedkov na úplné uspokojenie vymáhaného nároku. Účinky príkazu na začatie exekúcie a exekučného príkazu sa preto ex lege rozšírili aj na sumy, ktoré dôjdu na účet povinného po doručení procesného úkonu exekútora znamenajúceho začatie exekúcie, až do výšky vymáhaného nároku a jeho príslušenstva. Pre úplnosť treba dodať, že ak by banka nemienila rešpektovať interpretáciu § 98 Exekučného poriadku, hrozí jej poddĺžnícka žaloba podľa § 103 Exekučného poriadku. Ak teda by odvolací súd mal nevrátenie finančných prostriedkov z účtu povinného na základe výzvy žalobcu považovať za nesprávny úradný postup súdneho exekútora, musel by najskôr nepochybné zistiť, v čom pochybenie súdneho exekútora malo spočívať. Inak povedané, v bežnej praxi môžu kedykoľvek vzniknúť situácie, že určitá osoba omylom odošle finančné prostriedky, na účet ktorý je blokováný exekúciou, avšak súdny exekútor nemá povinnosť takéto mylné platby preskúmať ani vracať na základe výzvy od osoby, ktorá takúto platbu odoslala, nakoľko exekúcii podlieha všetko, čo na účet povinného zaslané bolo (aj omylom). Ak by sme totiž pripustili výklad, že súdny exekútor je povinný preskúmať jednotlivé platby, o ktorých niekto tvrdí, že boli na účet povinného zaslané omylom, exekúcia formou prikázania pohľadávky z účtu v banke by bola reálne nevykonateľná. Ak takáto situácia nastane, tak potom osobe, ktorá finančné prostriedky na účet povinného takto zaslala zostávajú zachované iné prostriedky právnej ochrany, ktoré môže vo vzťahu k osobe povinnej uplatniť. Na margo vyššie uvedeného teda odvolací súd uvádza, že v danom prípade zo strany súdneho exekútora nezistil žiadne porušenie Exekučného poriadku, v dôsledku ktorého by mohol súd konštatovať nesprávny úradný postup súdneho exekútora. Podľa názoru odvolacieho súdu nestačí len všeobecne poukázať na to, že orgány štátu, v danom prípade súdny exekútor nepostupoval v súlade so zákonom. Nesprávny úradný postup musí byť konkrétny a musí byť presne pomenovaná činnosť, ktorá bola v rozpore s ustanoveniami konkrétneho zákona. Na základe uvedeného odvolací súd ustálil, že nebola splnená základná podmienka pre posudzovanie podmienok pre nárok náhradu škody voči štátu v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

9. Pokiaľ ide o argumentáciu žalobcu uvedenú v rámci podaného odvolania, že rozhodnutie NS SR sp.zn. 2 MCdo 13/2013, ako aj na rozsudok NS SR sp.zn. 9Cdo/298/2020 vyvracajú tvrdenia súdu prvej inštancie, že nárok na náhradu škody má prednosť pred vydaním bezdôvodného obohatenia, k týmto argumentom odvolateľa odvolací súd uvádza, že rozsudok NS SR sp.zn. 9Cdo/298/2020 nepovažuje za použiteľný v danej veci a to z dôvodu, že skutkový stav v rámci posudzovanej veci nie je zhodný so skutkovým stavom uvedeným v rozhodnutí NS SR sp.zn. 9Cdo/298/2020. V rámci konania vedeného na NS SR pod sp.zn. 9Cdo/298/2020 bol súdny exekútor tá osoba, voči ktorej sa posudzoval nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, a súčasne nárok na náhradu škody. Bolo preto prirodzené, ak súd ustálil, že voči osobe súdneho exekútora titulom jeho nesprávneho úradného postupu má vždy prednosť nárok na náhradu škody, nakoľko bezdôvodné obohatenie v takomto prípade nemôže ani vzniknúť a to už len z dôvodu, že exekútor vykonáva exekučnú činnosť ako orgán verejnej moci, nie ako súkromná osoba a vzťah v exekučnom konaní medzi exekútorom a poškodeným je vzťah verejnoprávny. Iná je však situácia, ak je majetkový prospech, ktorý predstavuje škodu, v rukách tretej osoby, teda nie u exekútora ako vykonávateľa verejnej moci. Vtedy je prijateľný výklad, na ktorý poukazuje aj najvyšší súd v rámci svojich rozhodnutí, že najskôr sa má táto osoba domáhať vydania bezdôvodného obohatenia voči tejto konkrétnej osobe. Inak by mohlo dôjsť k zneužívaniu zodpovednosti štátu za škodu výkonom verejnej moci, čo je absolútne nežiadúce.

10. Z opisu skutkových okolností je teda potrebné uzavrieť, že žalobca poslal omylom finančné prostriedky na účet povinného, na ktorom bola vykonávaná exekúcia prostredníctvom príkazu na účte v banke. Je zrejmé, že aj keď povinný nemohol s týmto účtom disponovať, nakoľko súdny exekútor realizoval exekúcie prikázáním pohľadávky z účtu v banke, jediný kto sa za daného skutkového stavu mohol bezdôvodne obohatiť bol ten, na koho účet boli pripísané omylom finančné prostriedky, a to bez ohľadu na to, že z tohto účtu bol následne uhradený dlh povinného oprávnenému. Inak povedané, iba povinný, ktorý bezdôvodne finančné prostriedky na účte prijal je pasívne vecne legitimovaný na ich vrátenie žalobcovi, nakoľko realizáciou exekúcie z týchto finančných prostriedkov zanikol povinnému jeho dlh. Tak ako už bolo vyššie uvedené závery týkajúce sa bezdôvodného obohatenia platia bez ohľadu na to, že tieto finančné prostriedky boli použité na úhradu dlhu povinného, respektíve na úhradu trov exekučného konania súdnemu exekútorovi a rovnako bez ohľadu na to, že účet povinného bol

zaťažený prebiehajúcou exekúciou. Preto je správny záver súdu prvej inštancie, že v danom prípade mal žalobca uplatniť svojou žalobou nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči povinnému, t.j. voči spoločnosti LASER media, s.r.o. Možno preto uzavrieť, že rozhodnutia, na ktoré poukazuje žalobca v rámci podaného odvolania nie sú pre toto konanie použiteľné, nakoľko nevychádzajú z rovnakého skutkového stavu, aký je v tomto konaní. Odvolací súd však konštatuje, že rozhodovacia prax v skutkovo i právne podobných veciach nie je v tomto smere úplne jednotná a po vydaní uznesenia Ústavného súdu SR III. ÚS 361/09 z 26. novembra 2009 boli vydané aj opačné rozhodnutia Najvyššieho súdu SR napr. sp.zn. 2Cdo/48/2010 z 21. decembra 2010, sp.zn. 2Cdo/155/2011 z 21. decembra 2011 a sp.zn. 2MCdo/13/2013 z 15. decembra 2014. Napriek uvedenému odvolací súd dáva do pozornosti strán sporu nález Ústavného súdu SR III. ÚS 424/2023-48 zo dňa 25. januára 2024, ktorý jasne a zrozumiteľne vysvetľuje, kedy je možné žalovať nárok na náhradu škody za nesprávny úradný postup súdneho exekútora, a kedy je potrebné žalovať nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Odvolací súd potom na margo námietok uvedených v rámci podaného odvolania uvádza, že ani jeden odvolací dôvod nepovažoval za taký, ktorý by bol schopný zvrátiť správnosť záverov súdu prvej inštancie. Z týchto dôvodov považuje odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie za vecne a právne správny, a preto tento rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (§ 387 ods. 1, 2 CSP).

11. Na záver odvolací súd v zhode s názorom súdu prvej inštancie poukazuje aj na ustanovenie § 31 ods. 1 účinné od 01.04.2017 (žaloba bola podaná 06.05.2021), podľa ktorého štát zodpovedá za škodu spôsobenú exekútorom, len ak ju nebolo možné uspokojiť z majetku poisťovateľa alebo exekútora; Citované ustanovenia teda upravilo podmienky pre uplatnenie zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú súdnym exekútorom. Zo znenia ustanovenia vyplýva, že zodpovednosť štátu je daná až vtedy, keď poškodený subjekt spoľahlivo preukáže, že jeho nárok nebolo možné uspokojiť z majetku poisťovateľa alebo exekútora. Novou právnou úpravou ako to vyplýva z dôvodovej správy boli stanovené pravidlá pre uplatnenie nároku poškodeného na náhradu škody. Náhradu škody, za ktorej vznik zodpovedá exekútor, a ktorú má podľa poisťovej zmluvy platiť poisťovateľ, uhradza poisťovateľ (tzn. poisťovňa, s ktorou má súdny exekútor uzatvorenú poisťovnú zmluvu o poistení zodpovednosti za škodu podľa § 12 ods. 2 Exekučného poriadku) priamo poškodenému, pričom poškodený si môže uplatniť právo na náhradu škody priamo od tohto poisťovateľa, pričom štát zodpovedá za škodu spôsobenú exekútorom len vtedy, ak túto nebolo možné uspokojiť. Ak teda za predpokladu nesprávneho úradného postupu (ktorý však v danej veci absentuje), by súd posudzoval predmetný nárok, musel by takúto žalobu rovnako zamietnuť a to z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie štátu, s poukazom na novelizované ustanovenie § 31 Exekučného poriadku, nakoľko štát ako zodpovednostný subjekt nastupuje do konania až subsidiárne, t.j. iba za predpokladu, že túto škodu by nebolo možné uspokojiť z majetku poisťovateľa alebo exekútora.

12. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené dôvody, t.j. vzhľadom na absenciu nesprávneho úradného postupu súdneho exekútora, vzhľadom na prioritu uplatnenia nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia voči povinnému, neboli splnené žiadne z podmienok žiadaného nároku žalobcu, a preto odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil, nakoľko je vecne a právne správne (ust. § 387 ods. 1 CSP).

13. Obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 ústavy) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu tohto práva nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/1997), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/1997, II. ÚS 251/2003).

14. Z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva účastníka na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument účastníka nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len

na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranou sporu, čo sa nepochybné v prejednávanej veci stalo (porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.09.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike /sťažnosť č. 59102/08/, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.09.2011, č.k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.06.2009, sp.zn. 5 M Cdo 8/2008).

15. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Nakoľko odvolací súd odvolaniu žalobcu nevyhoviel a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil, mal žalovaný a súčasne intervenient v odvolacom konaní plný úspech a vznikol im nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

16. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011, § 393 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).